

kun om, at du vil fritage mig for at komme nærmere ind paa de Ting netop i disse Dage. Jeg forsikrer dig, der er i Forvejen tilstrækkeligt, som trykker og piner mit Sind . . . Ogsaa Sorger, som jeg ikke kan tale om til nogen.“

Han havde rejst sig og gik uroligt omkring i Stuen. Derpaa satte han sig fortrolig hen til hende i Sofaen.

„Tante Bertha! Vi talte før om Møller Jensens Sygdom og Muligheden for et Repræsentantskifte her i Kresen. Du syntes at være lidt forbavset over, at jeg i saa Tilfælde ventede en Opfordring til at stille mig. Oprigtig talt, — jeg synes, du maa kunne forstaa, at det piner mig ved enhver Lejlighed at se Folk som Balduin Hansen og Karl Holm blive foretrukket og nu maaske Pastor Gaardbo, en ganske fremmed Mand. Jeg siger det ganske ligefrem; jeg ønsker Anerkendelse, og jeg trænger til et større Virkefelt for mine Evner. I næsten et Aarhundrede var vor Familje den førende her paa Egnen. Bedstefar sad i Stænderforsamlingen. Far var den første fynske Godsejer, der offentlig vedkendte sig moderne liberale Anskuelser. Mine egne Fortjenester som teoretisk og praktisk Landmand tillader du mig maaske at tie om. Men naar der skal vælges til Amdtsraadet, eksisterer jeg ikke. Jeg bringes ikke i Forslag engang. Fars Plads i Landhusholdnings-Selskabets Bestyrelse gav de til Forpagter Holm, og i Stedet spiser man mig af med den skidt Formandsstilling i Ungtyreskuet, som der saagu' ikke er stor Stads ved. — Naa, jeg er vant til at bære Modgang; men jeg kan med Sandhed sige, at jeg har maattet betale min politiske Overbevisning dyrt. Siden jeg første Gang var Stiller for Møller Jensen, har saa at sige alle mine Standsfæller vendt sig fra mig. Baron Brahe hilser mig ikke mere, naar vi mødes. Og af mit eget Parti bliver jeg systematisk udelukket fra alle Tillidsposter. Det er en fuldkommen Sammensværgelse — anderledes kan jeg ikke se paa det.“

Han havde igen rejst sig op og stod foran Tanten i stærk Bevægelse.

„Desuden, Tante Bertha . . . der er ogsaa en anden, en mere